

Dissoi logoi

(Dialexeis)

Fragmenta DK 90

Fr. 1 tit

Περὶ ἀγαθῶ καὶ κακῶ

Fr. 1

(1) Δισσοὶ λόγοι λέγονται ἐν τῷ Ἑλλάδι ὑπὸ τῶν φιλοσοφούντων περὶ τῶ ἀγαθῶ καὶ τῶ κακῶ. τοὶ μὲν γὰρ λέγοντι, ὡς ἄλλο μὲν ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, ἄλλο δὲ τὸ κακόν· τοὶ δὲ, ὡς τὸ αὐτό ἐστὶ, καὶ τοῖς μὲν ἀγαθὸν εἶη, τοῖς δὲ κακόν, καὶ τῷ αὐτῷ ἀνθρώπῳ τοτὲ μὲν ἀγαθόν, τοτὲ δὲ κακόν. (2) ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς τοῖσδε ποτιτίθεμαι· σκέψομαι δὲ ἐκ τῶ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, ὧ ἐπιμελὲς βρώσιός τε καὶ πόσιος καὶ ἀφροδισίων· ταῦτα γὰρ ἀσθενοῦντι μὲν κακόν, ὑγιαίνοντι δὲ καὶ δεομένῳ ἀγαθόν. (3) καὶ ἀκρασία τοίνυν τούτων τοῖς μὲν ἀκρατέσι κακόν, τοῖς δὲ πωλεῦντι ταῦτα καὶ μισθαρνεόντι ἀγαθόν. νόσος τοίνυν τοῖς μὲν ἀσθενεῦντι κακόν, τοῖς δὲ ἰατροῖς ἀγαθόν. ὁ τοίνυν θάνατος τοῖς μὲν ἀποθανοῦσι κακόν, τοῖς δ' ἐνταφιοπώλαις καὶ τυμβοποιοῖς ἀγαθόν. (4) γεωργία τε καλῶς ἐξενεῖκασα τῶς καρπῶς τοῖς μὲν γεωργοῖς ἀγαθόν, τοῖς δὲ ἐμπόροις κακόν. τὰς τοίνυν ὀλκάδας συντρίβεσθαι καὶ παραθραύεσθαι τῷ μὲν ναυκλήρῳ κακόν, τοῖς δὲ ναυπαγοῖς ἀγαθόν. (5) ἔτι [δὲ] τὸν σίδαρον κατέσθεσθαι καὶ ἀμβλύνεσθαι καὶ συντρίβεσθαι τοῖς μὲν ἄλλοις κακόν, τῷ δὲ χαλκῆι ἀγαθόν. καὶ μὰν τὸν κέραμον παραθραύεσθαι τοῖς μὲν ἄλλοις κακόν, τοῖς δὲ κεραμεῦσιν ἀγαθόν. τὰ δὲ ὑποδήματα κατατρίβεσθαι καὶ διαρρήγνυσθαι τοῖς μὲν ἄλλοις κακόν, τῷ δὲ σκυτῆι ἀγαθόν. (6) ἐν τοίνυν τοῖς ἀγῶσι τοῖς γυμνικοῖς καὶ τοῖς μωσικοῖς καὶ τοῖς πολεμικοῖς· αὐτίκα ἐν τῷ γυμνικῷ τῷ σταδιοδρόμῳ ἂ νίκα τῷ μὲν νικῶντι ἀγαθόν, τοῖς δὲ ἠσασμένοις κακόν. (7) καττωῦτό δὲ καὶ τοὶ παλαισταὶ καὶ πύκται καὶ τοὶ ἄλλοι πάντες μωσικοί· αὐτίκα [ἂ νίκα] ἂ κιθαρωιδίας τῷ μὲν νικῶντι ἀγαθόν, τοῖς δὲ ἠσασμένοις κακόν. (8) ἐν τε τῷ πολέμῳ (καὶ τὰ νεώτατα πρῶτον ἐρῶ) ἂ τῶν Λακεδαιμονίων νίκα, ἂν ἐνίκων Ἀθηναίως καὶ τῶς συμμάχως, Λακεδαιμονίοις μὲν ἀγαθόν, Ἀθηναίοις δὲ καὶ τοῖς συμμάχοις κακόν· ἂ τε νίκα, ἂν τοὶ Ἑλλανες τὸν Πέρσαν ἐνίκασαν, τοῖς μὲν Ἑλλασιν ἀγαθόν, τοῖς δὲ βαρβάροις κακόν. (9) ἂ τοίνυν τοῦ Ἰλίου αἴρεσις τοῖς μὲν Ἀχαιοῖς ἀγαθόν, τοῖς δὲ Τρωσὶ κακόν. καδδὲ ταῦτόν καὶ τὰ τῶν Θηβαίων καὶ τὰ τῶν Ἀργείων πάθη. (10) καὶ ἂ τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθᾶν μάχα τοῖς μὲν Λαπίθαις ἀγαθόν, τοῖς δὲ Κενταύροις κακόν. καὶ μὰν καὶ ἂ τῶν θεῶν καὶ

Γιγάντων λεγομένα μάχα καὶ νίκα τοῖς μὲν θεοῖς ἀγαθόν, τοῖς δὲ Γίγασι κακόν. (11) ἄλλος δὲ λόγος λέγεται, ὡς ἄλλο μὲν τὰγαθόν εἶη, ἄλλο δὲ τὸ κακόν, διαφέρον ὡσπερ καὶ τῶνυμα, οὕτω καὶ τὸ πρᾶγμα. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς τοῦτον διαιεῦμαι τὸν τρόπον· δοκῶ γὰρ οὐδὲ διάδαλόν [κ'] ἤμεν, ποιὸν ἀγαθόν καὶ ποιὸν κακόν, αἶ τὸ αὐτὸ καὶ μὴ ἄλλο ἐκάτερον εἶη· καὶ γὰρ θαυμαστόν κ' εἶη. (12) οἶμαι δὲ οὐδέ κ' αὐτὸν ἔχεν ἀποκρίνασθαι, αἶ τις (αὐτὸν) ἔροιτο τὸν ταῦτα λέγοντα· 'εἶπον δὴ μοι, ἤδη τύ τι τοῖ γονέες ἀγαθὸν ἐποίησαν;' φαίη κα· 'καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα. 'τὸ ἄρα κακὰ καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ τούτοις ὀφείλεις, αἶπερ τωῦτόν ἐστι τὸ ἀγαθὸν τῶι κακῶι. (13) τί δέ, τῶς συγγενέας ἤδη τι ἀγαθὸν ἐποίησας;' '[καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα]. 'τῶς ἄρα συγγενέας κακὸν ἐποίηεις. τί δέ, τῶς ἐχθρῶς ἤδη κακὸν ἐποίησας;' 'καὶ πολλὰ καὶ [μεγάλα]. 'μέγιστα ἄρα ἀγαθὰ ἐποίησας. (14) ἄγε δὴ μοι καὶ τόδε ἀπόκριναί. ἄλλο τι ἢ τῶς πτωχῶς οἰκτίρεις, ὅτι πολλὰ καὶ κακὰ ἔχοντι, [καὶ] πάλιν εὐδαιμονίζεις, ὅτι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πράσσοντι, αἶπερ τωῦτό κακὸν καὶ ἀγαθόν;' (15) τὸν δὲ βασιλῆ τὸν μέγαν οὐδὲν κωλύει ὁμοίως διακεῖσθαι τοῖς πτωχοῖς. τὰ γὰρ πολλὰ καὶ μεγάλα ἀγαθὰ αὐτῶι πολλὰ κακὰ καὶ μεγάλα ἐστίν, αἶ γὰ τωῦτόν ἐστιν ἀγαθὸν καὶ κακόν. καὶ τάδε μὲν περὶ τῶ παντὸς εἰρήσθω. (16) εἶμι δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ἀρξάμενος ἀπὸ τῶ ἐσθίεν καὶ πῖνεν καὶ ἀφροδισιάζεν. ταῦτα γὰρ τοῖς ἀσθενεῦντι [ποιὸν κακόν, καὶ πάλιν] ταῦτα ποιὸν ἀγαθὸν ἐστίν αὐτοῖς, αἶπερ τωῦτόν ἐστιν ἀγαθὸν καὶ κακόν· καὶ τοῖς νοσέοντι κακὸν ἐστὶ τὸ νοσεῖν καὶ ἀγαθόν, αἶπερ τωῦτόν ἐστι τὸ ἀγαθὸν τῶι κακῶι. (17) καδδὲ τόδε καὶ τᾶλλα πάντα, τὰ ἐν τῶι ἔμπροσθεν λόγῳ εἴρηται. καὶ οὐ λέγω, τί ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ τοῦτο πειρωμαι διδάσκειν, ὡς οὐ τωῦτόν εἶη τὸ κακόν καὶ τὰγαθόν, ἀλλ' [ἄλλο] ἐκάτερον.

Fr. 2 tit

Περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ

Fr. 2

(1) λέγονται δὲ καὶ περὶ τῶ καλῶ καὶ [τῶ] αἰσchrῶ δισσοὶ λόγοι. τοῖ μὲν γὰρ φαντι, ἄλλο μὲν ἤμεν τὸ καλόν, ἄλλο δὲ τὸ αἰσchrόν, διαφέρον, ὡσπερ καὶ τῶνυμα, οὕτω καὶ τὸ σῶμα· τοῖ δὲ τωῦτό καλόν καὶ αἰσchrόν. (2) καγὼ πειρασεῦμαι, τόνδε τὸν τρόπον ἐξαγεύμενος. αὐτίκα γὰρ παιδὶ ὠραίῳ ἐραστᾷ μὲν (χρηστῶι) χαρίζεσθαι καλόν, μὴ ἐραστᾷ δὲ (καλῶι) αἰσchrόν. (3) καὶ τὰς γυναῖκας λουῖσθαι ἔνδοι καλόν, ἐν παλαίστραι δὲ αἰσchrόν (ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐν παλαίστραι καὶ ἐν γυμνασίῳ καλόν). (4) καὶ συνίμεν τῶι ἀνδρὶ ἐν ἀσυχίαι μὲν καλόν, ὅπου τοίχοις κρυφθήσεται· ἔξω δὲ αἰσchrόν, ὅπου τις ὄψεται. (5) καὶ τῶι μὲν αὐτᾶς συνίμεν ἀνδρὶ καλόν, ἀλλοτρίῳ δὲ αἰσchrιστον. καὶ τῶι γ' ἀνδρὶ τᾷ μὲν ἑαυτῶ γυναικὶ συνίμεν καλόν, ἀλλοτρίαι δὲ αἰσchrόν. (6) καὶ κοσμεῖσθαι καὶ ψιμυθίῳ χρίεσθαι

καὶ χρυσία περιάπτεσθαι, τῶι μὲν ἀνδρὶ αἰσχροῦν, τᾷ δὲ γυναικὶ καλόν. (7) καὶ τῶς μὲν φίλως εὖ ποιὲν καλόν, τῶς δὲ ἐχθρῶς αἰσχροῦν. καὶ τῶς μὲν πολεμίως φεύγεν αἰσχροῦν, τῶς δὲ ἐν σταδίῳ ἀνταγωνιστὰς καλόν. (8) καὶ τῶς μὲν φίλως καὶ τῶς πολίτας φονεύεν αἰσχροῦν, τῶς δὲ πολεμίως καλόν. καὶ τάδε μὲν περὶ πάντων. (9) εἶμι δ' [ἐφ'] ἅ ται πόλιές τε αἰσχροῦ ἀγῆνται καὶ τὰ ἔθνεα. αὐτίκα Λακεδαιμονίοις τὰς κόρας γυμνάζεσθαι [καὶ] ἀχειριδῶτως καὶ ἀχίτωνας παρέρπεν καλόν. Ἰωσι δὲ αἰσχροῦν. (10) καὶ [τοῖς μὲν] τῶς παιῖδας μὴ μανθάνειν μουσικὰ καὶ γράμματα καλόν. Ἰωσι δ' αἰσχροῦν μὴ ἐπίστασθαι ταῦτα πάντα. (11) Θεσσαλοῖσι δὲ καλόν τῶς ἵππως ἐκ τᾶς ἀγέλας λαβόντι αὐτῶι δαμάσαι καὶ τῶς ὄρεας· βῶν τε λαβόντι αὐτῶι σφάξαι καὶ ἐκδεῖραι καὶ κατακόψαι, ἐν Σικελίαι δὲ αἰσχροῦν καὶ δῶλων ἔργα. (12) Μακεδόσι δὲ καλόν δοκεῖ ἡμεν τὰς κόρας, πρὶν ἀνδρὶ γάμασθαι, ἐρᾶσθαι καὶ ἀνδρὶ συγγίνεσθαι, ἐπεὶ δὲ κα γάμηται, αἰσχροῦν· Ἑλλασι δ' ἄμφω αἰσχροῦν. (13) τοῖς δὲ Θραιξὶ κόσμος τὰς κόρας στίζεσθαι· τοῖς δ' ἄλλοις τιμωρία τὰ στίγματα τοῖς ἀδικέοντι. τοὶ δὲ Σκύθαι καλόν νομίζοντι, ὅς [κ'] ἀνδρα κατακανῶν ἐκδεῖρας τὰν κεφαλὰν τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορῆι, τὸ δ' ὀστέον χρυσώσας [ἦ] καὶ ἀργυρώσας πίνηι ἐξ αὐτοῦ καὶ σπένδηι τοῖς θεοῖς· ἐν δὲ τοῖς Ἑλλασιν οὐδέ κ' ἐς τὰν αὐτὰν οἰκίαν συνεισελθεῖν βούλοιτό τις τῶι ταῦτα ποιήσαντι. (14) Μασσαγέται δὲ τῶς γονέας κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμεν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάρθαι· ἐν δὲ τᾷ Ἑλλάδι αἶ τις ταῦτα ποιῆσαι, ἐξελαθεῖς ἐκ τῆς Ἑλλάδος κακῶς κα ἀποθάνοι ὡς αἰσχροῦ καὶ δεινὰ ποιέων. (15) τοὶ δὲ Πέρσαι κοσμεῖσθαι τε ὡσπερ τὰς γυναῖκας καὶ τῶς ἀνδρας καλόν νομίζοντι, καὶ τᾷ θυγατρὶ καὶ τᾷ ματρὶ καὶ τᾷ ἀδελφᾷ συνίμεν· τοὶ δὲ Ἑλλανες καὶ αἰσχροῦ καὶ παράνομα. (16) Λυδοῖς τοίνυν τὰς κόρας πορνευθείσας καὶ ἀργύριον ἐνεργάσασθαι καὶ οὕτως γάμασθαι καλόν δοκεῖ ἡμεν, ἐν δὲ τοῖς Ἑλλασιν οὐδεὶς κα θέλοι γᾶμαι. (17) Αἰγύπτιοι τε οὐ ταῦτα νομίζοντι καλὰ τοῖς ἄλλοις· τῆιδε μὲν γὰρ γυναῖκας ὑφαίνειν καὶ [ἔρια] ἐργάζεσθαι καλόν, ἀλλὰ τηνεῖ τῶς ἀνδρας, τὰς δὲ γυναῖκας πράσσειν, ἄπερ τῆιδε τοὶ ἀνδρες. τὸν παλὸν δεύειν ταῖς χερσί, τὸν δὲ σῖτον τοῖς ποσί, τήνοις καλόν, ἀλλ' ἀμὴν τὸ ἐναντίον. (18) οἶμαι δ', αἶ τις τὰ αἰσχροῦ ἐς ἐν κελεύοι συνενεῖκαι πάντας ἀνθρώπως, ἅ ἕκαστοι νομίζοντι, καὶ πάλιν ἐξ ἀθρώων τούτων τὰ καλὰ λαβέν, ἅ ἕκαστοι ἀγῆνται, οὐδὲ ἐν [κα] καλλειφθῆμεν, ἀλλὰ πάντας πάντα διαλαβέν. οὐ γὰρ πάντες ταῦτα νομίζοντι. (19) παρεξοῦμαι δὲ καὶ ποιήμᾳ τι (TGF 844 adesp. 26)·

καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον
 ὄψηι δαιρῶν· οὐδὲν ἦν πάντηι καλόν,
 οὐδ' αἰσχροῦν, ἀλλὰ ταῦτ' ἐποίησεν λαβῶν
 ὁ καιρὸς αἰσχροῦ καὶ διαλλάξας καλά.

(20) ὡς δὲ τὸ σύνολον εἶπαι, πάντα καιρῶι μὲν καλὰ ἐντι, ἐν ἀκαιρίαι δ' αἰσχροῦ. τί ὦν διεπραξάμην; ἔφαν ἀποδείξειν ταῦτα αἰσχροῦ καὶ καλὰ ἐόντα, καὶ ἀπέδειξα

ἐν τούτοις πᾶσι. ἴ(21) λέγεται δὲ καὶ περὶ τῶ αἰσχροῦ καὶ [τῶ] καλῶ, ὡς ἄλλο ἑκάτερον εἶη. ἐπεὶ αἶ τις ἐρωτάσαι τῶς λέγοντας, ὡς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα αἰσχρὸν καὶ καλὸν ἐστίν, αἶ ποκά τι αὐτοῖς καλὸν ἔργασται, [καὶ] αἰσχρὸν ὁμολογησοῦντι, αἶπερ τῶντὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ καλόν. (22) καὶ αἶ τινά γα καλὸν οἶδαντι ἄνδρα, τοῦτον καὶ αἰσχρὸν τὸν αὐτόν· καὶ αἶ τινά γα λευκόν, καὶ μέλανα τοῦτον τὸν αὐτόν. καὶ καλόν γ' ἐστὶ τῶς θεῶς σέβεσθαι, καὶ αἰσχρὸν αὖ τῶς θεῶς σέβεσθαι, αἶπερ τῶντὸν αἰσχρὸν καὶ καλόν ἐστὶ. (23) καὶ τάδε μὲν περὶ ἀπάντων εἰρήσθω μοι τρέψομαι δὲ ἐπὶ τὸν λόγον αὐτῶν, ὃν λέγοντι. (24) αἶ γὰρ τὰν γυναιῖκα καλόν ἐστὶ κοσμεῖσθαι, τὰν γυναιῖκα [καὶ] αἰσχρὸν κοσμεῖσθαι, αἶπερ τῶντὸν αἰσχρὸν καὶ καλόν· καὶ τᾶλλα κατὰ τῶντὸν. (25) ἐν Λακεδαίμονί ἐστὶ καλὸν τὰς παῖδας γυμνάζεσθαι, ἐν Λακεδαίμονί ἐστὶν αἰσχρὸν τὰς παῖδας γυμνάζεσθαι, καὶ τᾶλλα οὕτως. (26) λέγοντι δέ, ὡς αἶ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἐθνέων πάντοθεν συνενεῖκαιεν, ἔπειτα συγκαλέσαντες κελεύοιεν, ἄ τις καλὰ νομίζοι, λαμβάνεν, πάντα κα ἐν καλῶι ἀπενειχθῆμεν. ἐγὼ θαυμάζω, αἶ τὰ αἰσχροῦ συνενεχθέντα καλὰ ἐσεῖται, καὶ οὐχ οἶάπερ ἦνθεν. (27) αἶ γοῦν ἵππως ἦ βῶς ἦ οἶς ἦ ἀνθρώπως ἄγαγον, οὐκ ἄλλο τί κα ἀπάγον· ἐπεὶ οὐδ' αἶ χρυσὸν ἦνεικαν, χαλκόν (ἀπτήνεικαν), οὐδ' αἶ ἄργυρον ἦνεικαν, μόλιβδόν κα ἀπέφερον. (28) ἀντὶ δ' ἄρα τῶν αἰσχροῦν καλὰ ἀπάγοντι; φέρε δὴ, αἶ ἄρα τις αἰσχρὸν [ἄνδρα] ἄγαγε, τοῦτον δ' αὖ κα καλὸν ἀπάγε; ποιητὰς δὲ μάρτυρας ἐπάγονται, [οἶ] ποτὶ ἄδονάν, οὐ ποτὶ ἀλάθειαν ποιεῦντι.

Fr. 3 tit

Περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου

Fr. 3

(1) δισσοὶ δὲ λόγοι λέγονται καὶ περὶ τῶ δικαίῳ καὶ τῶ ἀδίκῳ. καὶ τοὶ μὲν ἄλλο ἦμεν τὸ δίκαιον, ἄλλο δὲ τὸ ἀδικόν· τοὶ δὲ τῶντὸ δίκαιον καὶ ἀδικόν· καὶ ἐγὼ τούτῳ πειρασοῦμαι τιμωρέν. (2) καὶ πρῶτον μὲν ψεύδεσθαι ὡς δίκαιόν ἐστὶ λεξῶ καὶ ἔξαπατᾶν. τῶς μὲν πολεμίως ταῦτα ποιῆν [καλὸν καὶ δίκαιον, τῶς δὲ φίλως] αἰσχρὸν καὶ πονηρὸν ἂν ἐξεῖποιεν· [πῶς δὲ τῶς πολεμίως,] τῶς δὲ φιλάτως οὐ; αὐτίκα τῶς γονέας· αἶ γὰρ δέοι τὸν πατέρα ἢ τὰν μητέρα φάρμακον πιῆν ἢ φαγῆν, καὶ μὴ θέλοι, οὐ δίκαιόν ἐστὶ καὶ ἐν τῶι ῥοφήματι καὶ ἐν τῶι ποτῶι δόμεν καὶ μὴ φάμεν ἐνήμεν; (3) οὐκῶν [δίκαιον] ἦδη ψεύδεσθαι καὶ ἔξαπατᾶν τῶς γονέας. καὶ κλέπτεν μὲν τὰ τῶν φίλων καὶ βιῆσθαι τῶς φιλάτως δίκαιον. (4) αὐτίκα αἶ τις λυπηθεῖς τι τῶν οἰκητῶν καὶ ἀχθεσθεῖς μέλλοι αὐτὸν διαφθεῖρεν ἢ ξίφει ἢ σχοινίῳ ἢ ἄλλῳ τινί, δίκαιόν ἐστὶ ταῦτα κλέψαι, αἶ δύναίτο, αἶ δὲ ὑστερίξαι καὶ ἔχοντα καταλάβοι, ἀφελῆσθαι βία; (5) ἀνδραποδίξασθαι δὲ πῶς οὐ δίκαιον τῶς πολεμίως [καὶ] αἶ τις δύναίτο ἐλῶν πόλιν ὅλαν ἀποδόσθαι;

τοιχωρουχέν δὲ τὰ τῶν πολιτῶν κοινὰ οἰκήματα δίκαιον φαίνεται. αἱ γὰρ ὁ πατήρ ἐπὶ θανάτῳ, κατεστασιασμένος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, δεδεμένος εἶη, ἄρα οὐ δίκαιον διορῦξαντα κλέψαι καὶ σῶσαι τὸν πατέρα; (6) ἐπιορκέν δέ· αἱ τις ὑπὸ τῶν πολεμίων λαφθεῖς ὑποδέξαιτο ὀμνύων ἢ μὴν ἀφεθεῖς τὰν πόλιν προδώσεν, ἄρα οὗτος δίκαιά [κα] ποιῆσαι εὐορκήσας; (7) ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ δοκῶ· ἀλλὰ μᾶλλον τὰν πόλιν καὶ τὼς φίλως καὶ τὰ ἱερὰ σῶσαι [κα τὰ] πατρῷα ἐπιορκήσας. ἤδη ἄρα δίκαιον καὶ τὸ ἐπιορκεῖν. καὶ τὸ ἱεροσυλέν· (8) τὰ μὲν ἴδια τῶν πόλεων ἐῶ· τὰ δὲ κοινὰ τᾶς Ἑλλάδος, τὰ ἐκ Δελφῶν καὶ τὰ ἐξ Ὀλυμπίας, μέλλοντος τῷ βαρβάρῳ τὰν Ἑλλάδα λαβεῖν καὶ τᾶς σωτηρίας ἐν χρήμασιν εἶσας, οὐ δίκαιον λαβέν καὶ χρῆσθαι ἐς τὸν πόλεμον; (9) φονεύεν δὲ τὼς φιλάτῳς δίκαιον· ἐπεὶ καὶ Ὀρέστας καὶ Ἀλκμαίων· καὶ ὁ θεὸς ἔχρησε δίκαια αὐτῶς ποιῆσαι. (10) ἐπὶ δὲ τὰς τέχνας τρέφομαι καὶ τὰ τῶν ποιητῶν. ἐν γὰρ τραγωιδιοποιίαι καὶ ζωγραφίαι ὅστις [κα] πλεῖστα ἐξαπατῆ ὅμοια τοῖς ἀληθινοῖς ποιέων, οὗτος ἄριστος. (11) θέλω δὲ καὶ ποιημάτων παλαιότερων μαρτύριον ἐπαγαγέσθαι. Κλεοβουλίνης (fr. 2 Anth. lyr. I, 47 Diehl):

ἄνδρ' εἶδον κλέπτοντα καὶ ἐξαπατῶντα βιαίως,
καὶ τὸ βίαι ῥέξαι τοῦτο δικαιοτάτον.

(12) ἦν πάλαι ταῦτα· Αἰσχύλου δὲ ταῦτα (fr. 301; fr. 302)·

ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός,

[καί·]

ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμαῖ θεός.

(13) λέγεται δὲ καὶ τῷδε ἀντίος λόγος, ὡς ἄλλο τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικόν ἐστιν, διαφέρον ὡσπερ καὶ τῶννυμα, οὕτω καὶ τὸ πρᾶγμα. ἐπεὶ αἱ τις ἐρωτάσαι τὼς λέγοντας, ὡς τὸ αὐτὸ ἐστιν ἄδικον καὶ δίκαιον, αἱ ἤδη τι δίκαιον περὶ τὼς γονέας ἔπραξαν, ὁμολογησοῦντι. καὶ ἄδικον ἄρα. τὸ γὰρ αὐτὸ ἄδικον καὶ δίκαιον ὁμολογέοντι ἡμεν. (14) φέρε ἄλλο δὴ· αἱ τίνα γινώσκεις δίκαιον ἄνδρα, καὶ ἄδικον ἄρα τὸν αὐτόν, καὶ μέγαν τοίνυν καὶ μικρὸν κατὰ τωυτόν. καὶ [αἱ] λέγοιτο ἄπολλὰ ἀδικήσας ἀποθανέτω, ἀποθανέτω [καὶ πολλὰ καὶ δίκαια δια]πραξάμενος. (15) καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλις. εἶμι δὲ ἐφ' ἃ λέγοντες ἀξιόοντι τὸ αὐτὸ καὶ δίκαιον καὶ ἄδικον ἀποδεικνύεν. (16) τὸ γὰρ κλέπτεν τὰ τῶν πολεμίων δίκαιον, καὶ ἄδικον ἀποδεικνύεν τοῦτο αὐτό, αἱ κ' ἀληθῆς ὁ τήνων λόγος, καὶ τᾶλλα καττωυτό. (17) τέχνας δὲ ἐπάγονται, ἐν αἷς οὐκ ἔστι τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον. καὶ τοῖ ποιηταὶ οὐ (το) ποτὶ ἀλάθειαν, ἀλλὰ ποτὶ τὰς ἀδονὰς τῶν ἀνθρώπων τὰ ποιήματα ποιέοντι.

Fr. 4 tit

Περὶ ἀλαθέος καὶ ψεύδους

Fr. 4

(1) λέγονται δὲ καὶ περὶ τῶ ψεύδεος καὶ τῶ ἀλαθέος δισσοὶ λόγοι, ὧν ὁ μὲν φασι, ἄλλον μὲν τὸν ψεύσαν ἤμεν λόγον, ἄλλον δὲ τὸν ἀλαθῆ· τοὶ δὲ τὸν αὐτὸν αὖ. (2) καὶ γὰρ τόνδε λέγωρ πρῶτον μὲν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι λέγονται· ἔπειτα δέ, ὅταν λόγος ῥηθῆι, αἱ μὲν ὡς [κα] λέγηται ὁ λόγος, οὕτω γεγένηται, ἀλαθῆς ὁ λόγος, αἱ δὲ μὴ γεγένηται, ψευδῆς ὁ αὐτὸς λόγος. (3) αὐτίκα κατηγορεῖ ἱεροσυλίαν τω· αἱ γ' ἐγένετο τῶργον, ἀλαθῆς ὁ λόγος· αἱ δὲ μὴ ἐγένετο, ψεύστας. καὶ τῶ ἀπολογουμένω αὐτὸς λόγος. καὶ τὰ γε δικαστήρια τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ψεύσαν καὶ ἀλαθῆ κρίνουντι. (4) ἔπειτα τοὶ ἐξῆς καθήμενοι αἱ λέγοιμεν 'μύστας εἰμί', τὸ αὐτὸ μὲν πάντες ἐροῦμεν, ἀλαθῆς δὲ μόνος ἐγώ, ἐπεὶ καὶ εἰμί. (5) δᾶλον ὧν, ὅτι ὁ αὐτὸς λόγος, ὅταν μὲν αὐτῶι παρῆι τὸ ψεῦδος, ψεύστας ἐστίν, ὅταν δὲ τὸ ἀλαθές, ἀλαθῆς (ὥσπερ καὶ ἄνθρωπος τὸ αὐτό, καὶ παῖς καὶ νεανίσκος καὶ ἀνῆρ καὶ γέρον, ἐστίν).

(6) λέγεται δὲ καὶ ὡς ἄλλος εἶη ὁ ψεύστας λόγος, ἄλλος δὲ ὁ ἀλαθῆς, διαφέρων τῶνυμα [ὥσπερ καὶ τὸ πρᾶγμα]· αἱ γὰρ τις ἐρωτάσαι τῶς λέγοντας, ὡς ὁ αὐτὸς λόγος εἶη ψεύστας καὶ ἀλαθῆς, ὃν αὐτοὶ λέγουσι, πότερός ἐστιν· αἱ μὲν ψεύστας, δᾶλον ὅτι δύο εἶη· αἱ δ' ἀλαθῆς (ἀποκρίναιτο), καὶ ψεύστας ὁ αὐτὸς οὗτος. καὶ ἀλαθῆ τις ποκα εἶπεν ἢ ἐξεμαρτύρησε, καὶ ψευδῆ ἄρα τὰ αὐτὰ ταῦτα. καὶ αἱ τινὰ ἄνδρα ἀλαθῆ οἶδε, καὶ ψεύσαν τὸν αὐτόν. (7) ἐκ δὲ τῶ λόγῳ λέγουσι ταῦτα, ὅτι γενομένω μὲν τῶ πράγματος ἀλαθῆ τὸν λόγον [λέγουσι], ἀγενήτω δὲ ψεύσαν. οὐκὼν διαφέρει [αὐτῶν τῶνυμα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα. (8) ἐρωτάσαι δὲ κά τις] αὐθις τῶς δικαστάς, ὃ τι κρίνουντι (οὐ γὰρ πάρεντι τοῖς πράγμασιν). (9) ὁμολογέουντι δὲ καὶ αὐτοὶ, ὧι μὲν τὸ ψεῦδος ἀναμέμεικται, ψεύσαν ἤμεν, ὧι δὲ τὸ ἀλαθές, ἀλαθῆ. τοῦτο δὲ ὅλον διαφέρει ...

Fr. 5

(1) 'ταῦτά τοι μαινόμενοι καὶ τοὶ σωφρονοῦντες καὶ τοὶ σοφοὶ καὶ τοὶ ἀμαθεῖς καὶ λέγουσι καὶ πράσσουντι. (2) καὶ πρῶτον μὲν ὀνομάζουσι ταῦτά, γὰρ καὶ ἄνθρωπον καὶ ἵππον καὶ πῦρ καὶ τᾶλλα πάντα. καὶ ποιέουσι ταῦτά, κάθουσι καὶ ἔσθουσι καὶ πίνουσι καὶ κατάκεινται, καὶ τᾶλλα καττωτό. (3) καὶ μὰν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ μέζον καὶ μῆγιόν ἐστι καὶ πλέον καὶ ἔλασσον καὶ βαρύτερον καὶ κουφότερον. οὕτω γὰρ ἐντι ταῦτά πάντα· (4) τὸ τάλαντόν ἐστι βαρύτερον τῆς μνᾶς, καὶ κουφότερον τῶν δύο τάλαντων· τωυτόν ἄρα καὶ κουφότερον καὶ βαρύτερον. [] (5) καὶ ζῶει ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ οὐ ζῶει, καὶ ταῦτά ἐστι καὶ οὐκ ἐστι· τὰ γὰρ τῆιδ' ἐόντα ἐν τῆι Λιβύαι οὐκ ἐστίν, οὐδέ γε τὰ ἐν Λιβύαι ἐν Κύπρωι. καὶ τᾶλλα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. οὐκὼν καὶ ἐντι τὰ πράγματα καὶ οὐκ ἐντι.' (6) τοὶ τῆνα λέγοντες, τῶς μαινομένως καὶ [τῶς σωφρονοῦντας καὶ] τῶς σοφῶς καὶ τῶς ἀμαθεῖς τωῦτά διαπράσσεσθαι καὶ λέγεν, καὶ τᾶλλα [τὰ] ἐπόμενα τῶι λόγῳ,

οὐκ ὀρθῶς λέγοντι. (7) αἱ γὰρ τις αὐτῶς ἐρωτάσαι, αἱ διαφέρει μανία σωφροσύνης καὶ σοφία ἀμαθίης, φαντί· 'ναί'. (8) εὖ γὰρ καὶ ἐξ ὧν πράσσοντι ἑκάτεροι δᾶλοί ἐντι, ὡς ὁμολογησοῦντι. οὐκῶν αἱ ταῦτα πράσσοντι, καὶ τοὶ σοφοὶ μαίνονται, καὶ τοὶ μαινόμενοι σοφοί, καὶ πάντα συνταράσσονται. (9) καὶ ἐπακτέος ὁ λόγος, πότερον ὧν ἐν δέοντι τοὶ σωφρονοῦνες λέγοντι ἢ τοὶ μαινόμενοι. ἀλλὰ γὰρ φαντι, ὡς ταῦτα μὲν λέγοντι, ὅταν τις αὐτῶς ἐρωτῆῃ· ἀλλὰ τοὶ μὲν σοφοὶ ἐν τῷ δέοντι, τοὶ δὲ μαινόμενοι ἄι οὐ δεῖ. (10) καὶ τοῦτο λέγοντες δοκοῦντι μικρὸν ποτιθῆναι [τὸ] ἄι δεῖ καὶ μὴ δεῖ, ὥστε μηκέτι τὸ αὐτὸ ἦμεν. (11) ἐγὼ δὲ οὐ πράγματος τοσοῦτον ποτιτεθέντος ἄλλοι-οὔσθαι δοκῶ τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀρμονίας διαλλαγείσας· ὥσπερ 'Γλαῦκος' καὶ 'γλαυκός' καὶ 'Ξάνθος' καὶ 'ξανθός' καὶ 'Ξοῦθος' καὶ 'ξουθός'. (12) ταῦτα μὲν τὴν ἀρμονίαν ἀλλάξαντα διήνεικαν, τὰ δὲ μακρῶς καὶ βραχυτέρως ῥηθέντα. 'Τύρος' καὶ 'τυρός' 'σάκος' καὶ 'σακός', ἄτερα δὲ γράμματα διαλλάξαντα· 'κάρτος' καὶ 'κρατός', 'ὄνος' καὶ 'νόος'. (13) ἐπεὶ ὧν οὐκ ἀφαιρεθέντος οὐδενὸς τοσοῦτον διαφέρει, τί δή, αἶ τις τι ποτιτίθητι ἢ ἀφαιρεῖ; καὶ τοῦτο δείξω οἷόν ἐστιν. (14) αἶ τις ἀπὸ τῶν δέκα ἐν ἀφέλοι [ἢ τοῖς δέκα ἐν ποτθείῃ], οὐ κ' ἔτι δέκα οὐδὲ ἐν εἴῃ, καὶ τᾶλλα καττωυτό. (15) τὸ δὲ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ ἦμεν καὶ μὴ ἦμεν, ἐρωτῶ· 'τί ἢ τὰ πάντα ἔστιν;' οὐκῶν αἶ τις μὴ φαίῃ ἦμεν, ψεύδεται, [τὸ τί καὶ] τὰ πάντα εἰπὼν ταῦτά. πάντα ὧν πῆι ἐστι.

Fr. 6 tit

Περὶ τᾶς σοφίας καὶ τᾶς ἀρετᾶς, αἱ διδακτόν

Fr. 6

(1) λέγεται δὲ τις λόγος οὐτ' ἀλαθῆς οὔτε καινός· ὅτι ἄρα σοφία καὶ ἀρετὰ οὔτε διδακτόν εἴῃ οὔτε μαθητόν. τοὶ δὲ ταῦτα λέγοντες ταῖσδε ἀποδείξεσι χρῶνται· (2) ὡς οὐχ οἷόν τε εἴῃ, αἶ τι ἄλλωι παραδοίης, τοῦτο αὐτὸν ἔτι ἔχειν. μία μὲν δὴ αὐτά. (3) ἀλλὰ δέ, ὡς, αἱ διδακτόν ἦν, διδάσκαλοί κα ἀποδεδεγμένοι ἦν, ὡς τᾶς μωσικᾶς. (4) τρίτα δέ, ὡς τοὶ ἐν τᾷ Ἑλλάδι γενόμενοι σοφοὶ ἄνδρες τὰν αὐτῶν τέχνην ἐδίδαξαν κα τῶς φίλως. (5) τετάρτα δέ, ὅτι ἤδη τινὲς παρὰ σοφιστᾶς ἐλθόντες οὐδὲν ὠφέληθεν. (6) πέμπτα δέ, ὅτι πολλοὶ οὐ συγγενόμενοι σοφισταῖς ἄξιοι λόγῳ γεγέννηται. (7) ἐγὼ δὲ κάρτα εὐήθη νομίζω τόνδε τὸν λόγον· γινώσκω γὰρ τῶς διδασκάλως γράμματα διδάσκειν, τὰ κα καὶ αὐτὸς ἐπιστάμενος τυγχάνη, καὶ κιθαριστᾶς κιθαρίζεν. πρὸς δὲ τὰν δευτέραν ἀπόδειξιν, ὡς ἄρα οὐκ ἐντι διδάσκαλοι ἀποδεδεγμένοι, τί μὲν τοὶ σοφισταὶ διδάσκοντι ἄλλ' ἢ σοφίαν καὶ ἀρετάν; (8) [ἢ] τί δὲ Ἀναξαγόρειοι καὶ Πυθαγόρειοι ἦεν; τὸ δὲ τρίτον, ἐδίδαξε Πολύκλειτος τὸν υἱὸν ἀνδριάντας ποιέν. (9) καὶ αἱ μὲν τις μὴ ἐδίδαξε, οὐ σαμῆιον· αἱ δ' εἰς τις ἐδίδαξε, τεκμᾶριον ὅτι δυνατόν ἐστι διδάξαι. (10) τέταρτον δέ, αἱ μὴ

τοι παρὰ [σοφῶν] σοφιστῶν σοφοὶ γίνονται· καὶ γὰρ γράμματα πολλοὶ οὐκ ἔμαθον μαθόντες. (11) ἔστι δέ τι καὶ φύσις, αἱ δὴ τις μὴ μαθὼν παρὰ σοφιστῶν ἰκανὸς ἐγένετο, εὐφυῆς γὰρ γενόμενος, ῥαϊδίως συναρπάξει τὰ πολλά, ὀλίγα μαθὼν παρ' ὧνπερ καὶ τῶνύματα μανθάνομεν· καὶ τούτων τι ἦτοι πλέον, ἦτοι ἔλασσον, ὁ μὲν παρὰ πατρός, ὁ δὲ παρὰ ματρός. (12) αἱ δὲ τῶι μὴ πιστόν ἐστι τὰ ὀνύματα μανθάνειν ἀμέ, ἀλλ' ἐπισταμένως ἅμα γίνεσθαι, γνῶτω ἐκ τῶνδε· αἱ τις εὐθύς γενόμενον παιδίον ἐς Πέρσας ἀποπέμψαι καὶ τηνεῖ τράφοι, κωφὸν Ἑλλάδος φωνᾶς, περσίζοι κα· αἱ τις τηνόθεν τῆιδε κομίζαι, ἔλλαίνζοι κα. οὕτω μανθάνομεν τὰ ὀνύματα, καὶ τῶς διδασκάλως οὐκ ἴσαμες (13) οὕτω λέλεκταί μοι ὁ λόγος, καὶ ἔχεις ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσαν· καὶ οὐ λέγω, ὡς διδακτόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἀποχωρῶντί μοι τῆναι αἱ ἀποδείξεις.

Fr. 7

(1) λέγοντι δὲ τινες τῶν δαμαγορούντων, ὡς χρὴ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ κλάρω γίνεσθαι, οὐ βέλτιστα ταῦτα νομίζοντες. (2) εἰ γὰρ τις αὐτὸν ἐρωτῶι τὸν ταῦτα λέγοντα, τί δὴ σὺ τοῖς οἰκέταις οὐκ ἀπὸ κλήρω τὰ ἔργα προστάσσεις, ὅπως ὁ μὲν ζευγηλάτας, αἱ κ' ὀψοποιὸς λάχη, ὀψοποιῆι, ὁ δὲ ὀψοποιὸς ζευγηλατῆι, καὶ τᾶλλα κατῴτῳ; (3) καὶ πῶς οὐ καὶ τῶς χαλκῆας καὶ τῶς σκυτῆας συναγαγόντες καὶ τέκτονας καὶ χρυσοχόας διεκλαρώσαμεν καὶ ἠναγκάσαμεν, ἂν χ' ἕκαστος λάχη τέχνην ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἂν ἐπίσταται; (4) τῴτῳ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσι τᾶς μουσικᾶς διακλαρώσαι τῶς ἀγωνιστὰς καὶ ὅ τι χ' ἕκαστος (κα) λάχη, ἀγωνίζεσθαι· αὐλητὰς κιθαριζεῖ τυχὸν καὶ κιθαρωιδὸς αὐλήσει· καὶ ἐν τῶι πολέμῳ [τῶς] τοξότας καὶ [τῶς] ὀπλίτας ἵππασεῖται, ὁ δὲ ἵππεὺς τοξεύσει, ὥστε πάντες ἂ οὐκ ἐπίστανται οὐδὲ δύνανται, [οὐδὲ] πραξοῦντι. (5) λέγοντι δὲ καὶ ἀγαθὸν ἦμεν καὶ δαμοτικὸν κάρτα· ἐγὼ ἦκιστα νομίζω δαμοτικόν. ἐντὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι μισόδαμοι ἄνθρωποι, ὧν αἱ κα τύχη ὁ κύαμος, ἀπολοῦντι τὸν δᾶμον. (6) ἀλλὰ χρὴ τὸν δᾶμον αὐτὸν ὀρῶντα αἰρεῖσθαι πάντας τῶς εὖνως αὐτῶι, καὶ τῶς ἐπιταδεῖως στραταγὲν, ἀτέρως δὲ νομοφυλακὲν καὶ τᾶλλα.

Fr. 8

(1) [τῶ αὐτῶ] ἀνδρὸς καὶ τᾶς αὐτᾶς τέχνας νομίζω κατὰ βραχὺ τε δύνασθαι διαλέγεσθαι, καὶ [τὰν] ἀλάθειαν τῶν πραγμάτων ἐπίστασθαι, καὶ δικάζεν ἐπίστασθαι ὀρθῶς, καὶ δαμαγορεῖν οἷόν τ' ἦμεν, καὶ λόγων τέχνας ἐπίστασθαι, καὶ περὶ φύσιος τῶν ἀπάντων ὡς τε ἔχει καὶ ὡς ἐγένετο, διδάσκειν. (2) καὶ πρῶτον μὲν ὁ περὶ φύσιος τῶν ἀπάντων εἰδῶς, πῶς οὐ δύνασεῖται περὶ πάντων ὀρθῶς καὶ [τὰν πόλιν διδάσκειν] πράσσειν; (3) ἔτι δὲ ὁ τὰς τέχνας τῶν λόγων εἰδῶς ἐπίστασεῖται καὶ περὶ πάντων ὀρθῶς λέγειν. (4) δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ὀρθῶς λέγειν, περὶ ὧν ἐπίσταται, περὶ τούτων λέγειν. πάντ' ὧν (γὰρ) ἐπίστασεῖται. (5)

πάντων μὲν γὰρ τῶν λόγων τὰς τέχνας ἐπίσταται, τοὶ δὲ λόγοι πάντες περὶ πάντων τῶν ἐ[όντων ἐντί]. (6) δεῖ δὲ ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα ὀρθῶς λέγειν, περὶ ὅτων κα λέγει, [τὰ πράγματα], καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ ὀρθῶς διδάσκειν τὴν πόλιν πράσσειν, τὰ δὲ κακὰ τῶς κωλύειν. (7) εἰδῶς δὲ ταῦτα εἰδήσει καὶ τὰ ἄτερα τούτων· πάντα γὰρ ἐπιστασεῖται· ἔστι γὰρ ταῦτὰ τῶν πάντων τῆνα, [ὅ] δὲ ποτὶ ταῦτὸν τὰ δέοντα πράξει, αἰ χρη. (8) καὶ μὲν ἐπίσταται αὐλέν, αἰ δυνασεῖται αὐλέν, αἰ κα δέηι τοῦτο πράσσειν. (9) τὸν δὲ δικάζεσθαι ἐπιστάμενον δεῖ τὸ δίκαιον ἐπίστασθαι ὀρθῶς· περὶ γὰρ τοῦτο ταὶ δίκαι. εἰδῶς δὲ τοῦτο, εἰδήσει καὶ τὸ ὑπεναντίον αὐτῷ καὶ τὰ [τούτων] ἄτερα. (10) δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ τῶς νόμως ἐπίστασθαι πάντα· αἰ τοίνυν τὰ πράγματα μὴ ἐπιστασεῖται, οὐδὲ τῶς νόμως. (11) τὸν γὰρ ἐν μωσικῇ νόμον ὡτὸς ἐπίσταται, ὅσπερ καὶ μωσικάν, ὅς δὲ μὴ μωσικάν, οὐδὲ τὸν νόμον. (12) ὅς γα [μὰν] τὰν ἀλάθειαν τῶν πραγμάτων ἐπίσταται, εὐπετὴς ὁ λόγος, ὅτι πάντα ἐπίσταται· (13) ὡς δὲ [καὶ κατὰ] βραχὺ [διαλέγεσθαι δύναται, αἰ κα] δέηι νιν ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, περὶ πάντων οὐκῶν δεῖ νιν πάντ' ἐπίστασθαι.

Fr. 9

(1) μέγιστον δὲ καὶ κάλλιστον ἐξεύρημα εὔρηται μνάμα καὶ ἐς πάντα χρήσιμον, ἐς τὰν σοφίαν τε καὶ ἐς τὸν βίον. (2) ἔστι δὲ τοῦτο [πρῶτον]· ἐὰν προσέχηις τὸν νοῦν, διὰ τούτων παρελθοῦσα ἄ γνώμα μᾶλλον αἰσθησεῖται. (3) δεύτερον δὲ μελετᾶν, αἰ κα ἀκούσης· τῷ γὰρ πολλάκις ταῦτὰ ἀκοῦσαι καὶ εἶπαι ἐς μνάμαν παρεγένετο σύνολον ὃ ἔμαθες. (4) τρίτον αἰ κα ἀκούσης ἐπὶ τὰ οἶδας καταθέσθαι, οἷον τόδε· δεῖ μεμνᾶσθαι Χρῦσιππον, κατθέμεν ἐπὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἵππον. (5) ἄλλο· Πυριλάμπη κατθέμεν ἐπὶ [τὸ] πῦρ καὶ τὸ λάμπειν. τάδε μὲν περὶ τῶν ὀνυμάτων· (6) τὰ δὲ πράγματα οὕτως· περὶ ἀνδρείας ἐπὶ τὸν Ἄρη καὶ τὸν Ἀχιλλῆα, περὶ χαλκείας δὲ ἐπὶ τὸν Ἥφαιστον, περὶ δειλίας ἐπὶ τὸν Ἐπειόν ...